

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Qvod nullus sit liber à tribulationibus, vel persecutionibus in hac vita. Cap.
I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

rum multò maior est numerus, & maior habenda ratio) vt proficiant: quibus etiam peruia, & trita, ac vulgata bonorum Authorum sententiæ, videntur esse selecta & inaudita. Vno verbo, vt loquar cum Apostolo, *Sapientibus & insipientibus debitor sum.* Præluxit mihi exemplo suo noster Iulius Nigronius, vir æternæ memoriæ dignus, qui in præstantissimis suis Tractatibus Alceticis, meo hortatu scriptoribus; nunc vnam à se citatam sententiam proferendi in vnâ Exhortatione; nunc alteram de eadem materia, in altera: nunc coram doctis Auditoribus selectam; nunc peruiam coram vulgo Auditorum: & suas aureas doctrinas, tanquam gemmis pretiosissimis, tum paruis tum magnis, tum notis tum ignotis, ex thesauro Sanctorum depromptis sententiis, ornauit. Imitari sumus, in Euangelio laudatum à Christo Domino *Scribam doctum, similem homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo nona & vetera.* Nolo Caij Lucillij sequi sententiam, *qui nec à doctissimis, nec ab indoctissimis sua legi scripta volebat*, sed pro doctis & indoctis scribo: vt illi, selectis dictis & exemplis pascantur; hi, tritis ac peruiis iuuentur, quia secutus Saluiani iudicium, *In scriptiunculis meis, non lenocinia esse volo, sed remedia:* quæ scilicet, non tam ociosorum, auribus placeant, quam ægrotorum mentibus profint. Medici partes ago, vt præfatus sum initio alterius Opusculi à me vulgati, medici autem, & nota multis, & pluribus nota, præscribunt pharmaca remediaque morborum. Vale, Glacij. 1640. 15. Augusti.

Rom. 1.
14.
epist. ad
Mag. No-
uit. nu. 13.

Matth.
13. 52.

præ in
libr. de
gubern.
Dci

CAPVT PRIMVM.

Quòd nullus liber sit à tribulationibus vel persecutionibus in hac vitâ.

Nam cum tentatio sit vita hominis super terram, quæ fieri potest, vt qui in tentationis loco sit, minimè teneatur? Nam quòd à Saluatore dictum est, *Vigilate & orate, ne intreat in tentationem;* perinde est, ac si dixisset, ne ab eâ opprimamini. Nam si hiis verbis (quemadmodum alii placet) hoc intellexit Saluator, ne vilo modo in tentationem prolabamur, rationi parum consentaneum hoc esset, cum & Propheta & Apostoli, & viri qui virtute maxime excelluerunt, in multas & maximas tentationes inciderint. Verum in tentationem quidem non incidere fortasse impossibile est, si autem, minimè succumbere, possibile. Impossibile diaboli operâ: Qui, vt ait S. Macarius, tanquam hostis, nemini bellum inferre desinit & misericordiam nescit, hominem, summo persequitur odio: quapropter in omnes homines mouere bellum non dubitat. Quòd vsque adeo verum est, vt dicat S. Augustinus: *Vita nostra in hac peregrinatione non potest esse sine tentatione: & quidem talia quæ nullus est liber, ipso etiam Deo id partim agente, partim permitente. Quòd si forte, inquit S. Chrysostomus, dicas, quam ob causam & in veteri, & in nouo testamento, tam multa pericula, tam multe afflictiones, tam multa infidia fuerint, causam cognosce. Quenam ergo tandem causa est? Palastra quedam est hæc vita, gymnasium & certamen, fornax conflatoria & tinctoria, virtutis officina. Vt igitur pelles acceptas adstringunt, extendunt, percutiunt, ac parietibus, & saxis allidunt, coriarii, & alii innumeris artificibus, ad suscipiendam tincturam reddunt idoneas, ac deinde pretiosum colorem inducunt; & aurifices in ignem comectum aurum fornacis examini tradunt, vt purissimum reddant: eum etiam peditibus multo laboribus in palestra exercent, athletarum acrius quam aduersarij, in eos impetum faciunt, vt cum in exercitationibus cuncta peregerint, corpore decoro sint, & eleganti in certaminibus, & ita comparati*

Brima veritas est, omnes nos, inquit S. Cyprianus, esse in Adam destinatos ad gemitus totâ vitâ. Hoc docent & Sacra littera & Sancti, & experientia omnium in omni statu. Vnde S. Iob dicit: *Militia est vita hominis super terram;* ob multitudinem & varietatem aduersariorum nobiscum pugnantium. Porrò, illorum, qui videri possunt, hostium, inquit B. Laurentius Iustinianus, duo sunt genera: alterum iuxta nos, alterum, sicut nos. Primum est, visibilis hic mundus: secundum, quilibet proximus incompotus, & in conuersatione indisciplinatus. Sed potissimum id Religiosi experientur. Nam, vt scripsit S. Ildorus Pelusiotâ, *Bellum existima, & crede, esse monasticæ vitæ studium, grauioribus ac periculosioribus, quam sint ij gladij, qui in sensum cadunt, spiritualibus telis vndique circumdatus, quæ etiam ignita is vocat, qui eorum experientum probè cognitum & exploratum habebat. In quotidianis exercitiis, ait S. Bernardus, quæ nullâ horâ piè in Christo viuentibus desunt, à carne, à mundo, à diabolo, militiam esse homini super terram, incessanter experimini in vobismetipsis. Et, vt idem alibi ait, Nemo ex omnibus filiis Adæ sine labore hic viuunt, nemo sine dolore. Est qui declinat aliquos, sed incidit procul dubio in grauiores. Nec vlla ratio inueniri potest, inquit S. Ildorus Pelusiotâ, per quam quispiam à calamitatibus liber atque immunis sit. Verum citius quispiam in maximâ tempestate, citra gubernatoris, & clauis opem, salutem consequeretur, quam huius vitæ procellas, nullius tentationis periculo factò effugeret.*

1.
I de bono
patient.

Iob 7.

2.
de inter.
const. c. 1.

3.
I. i. epist.
308.

Eph. 6. 16.
I. i. Cant.

4.
I. de obed.
pat. & sap.

I. 2. ep. 76.

Matth.

h. 66
pop.

I. de
sol.

hom.

in Pl. 49

I. d.
Don

6.

I. ad col
qui sca-

dalizati
sunt. c. 11

Coll
cap.

rati

rati ut facile inimicorum petitiones omnes eludant; ita quoque facit in hac vita Deus, dum animam ad virtutem aptam vult reddere, adstringit & constat, & afflictionum tradit examini, ut pusillanimes & remissi adstringantur, & qui probati sunt, probatioris euadant, nec ab vllis demonum insidiis, aut diaboli laqueis superari possint; sed omnes admodum idonei ad futura bona suscipienda reddantur. & c. Tolerantiores igitur & patientiores volens reddere, nimis sine omnibus modis explorari. Hinc in S. Scriptura dicitur; Occupatio magna creata est omnibus hominibus, & iugum graue super filios Adæ, à die exitus de ventre matris eorum, vsque in diem sepulture in matrem omnium. Cogitationes eorum, & timores cordis, adinventiones expectationis, & dies finitionis, à residente super sedem gloriosam, vsque ad humilitatum in terra, & cinere: ab eo, qui vitit hyacintho, & portat coronam vsque ad eum, qui operitur lino crudis furor, zelus, tumultus, fluctuatio & timor mortis, iracundia persecutus, & contentio & c. Etiam Ethnici edocti experimento docuerunt idem. Cicero citat illud Euripidis: Mortalis nemo est, quem non attingat dolor. S. Augustinus ponderans illud ad Hebræos 3. 2. Flagellat Deus omnem, quem recipit; Itanè, inquit, omnem: vbi te volebas abscondere: omnem: & nullus exceptus, & nullus sine flagello erit? Quid est omnem? vis, vis audire, quem omnem: etiam vincis sine peccato, non tamen absque flagello. Si ergo ipse Christus hic sine tribulationibus non vixit, quid mirum, si, vt ait S. Chrysostronus. Nec Rex procul à curis & cruce vitam agit, & vitam viuam plenam multis miseris & tribulationibus? Nulla domus, inquit Seneca, in toto orbe terrarum aut est, aut fuit, sine comploratione. Idèdè benè Solon Légillator Atheniensium dicebat, Vrbes atque oppida nihil aliud esse, quam humanarum arummarum domicilia; quibus luctus, mæores, tristitia mortuum, quasi septis includantur. Itaque velimus, nolimus, omnes & semper sumus obnoxij tentationibus vel afflictionibus, quæ in mundo sentiuntur. Arummarum & afflictiones huius vitæ, sunt instar tinearum & vermium omnes rodentium. Omne panum, inquit S. Augustinus, omne granum, omne frumentum, omne lignum habet vermem suum; alius est vermis mali, alius pyri, alius fabæ, alius tritici. Ita quilibet in quolibet statu & gradu habet quod patiatur dum viuuit. Cùm ergo afflictiones, quamdiu viuimus, euadere non possimus, necessarium est, vt sciamus, quomodò nos gerere in iis debeamus: præsertim, dum ab hominibus iniquè vel indignè exagitamur.

8. Secunda veritas est. Nec Sanctos esse liberos ab afflictionibus huius vitæ. Duabus partibus, inquit Abbas Theodorus apud Cassianum, & vt ita dixerim, manibus, interiori hominem nostrum subsistere peruidemus: nec quisquam Sanctorum carere hac sinistra aduersorum potest, sed in hoc virtus perfecta discernitur, si vtramq; in dextram benè vtendo conueruat. Habet vir sanctus dextram, successus videlicet spirituales & c. Habet & sinistram, cùm tentationum

turbidibus implicatur & c. in quibus si viriliter dimicans nullà desperatione conciderit, ac potius de contrariis arma quedam patientie ad exercitium virtutis assumpserit, vtraque manu vtetur pro dextrâ, & in vtroque actu triumphator effectus, tam de sinistro statu, quam de dextro, palmam victorie consequitur, qualem B. Iob legimus meruisse. Quod vsque adeò verum est, vt S. Augustinus dicat: Coniectura est, cum te Deus immensis persecutionibus corripit, te in Electorum suorum numerum destinasse. Non est inanis hæc coniectura, sed veritas certissima, tradita ab Apostolo Paulo: Quos, inquit, præsciuit, & prædestinavit, conformes fieri imagini Filij sui. Id est, vt cum Vasquez explicat noster Cornelius, quos Deus præsciuit sibi amicos & dilectos per gratiam suam futuros, hos etiam prædestinavit ad hoc, vt paterentur, & fierent conformes Filio suo in patientiâ, vt pote, qui pro nobis tot labores, & arummas sustinuit. Meritò ergo, ait S. Bern. Discite in passione, quâ sit eundem. Hæc est enim via vite, tribulatio præfens, via glorie, via ciuitatis habitaculi, via regni, secundum quod Latro clamat de cruce: Memento mei Domine, cùm veneris in regnum tuum. Euntem in regnum vidit, quò cùm peruenisset, sui memorem esse rogauit. Habuit & cæca gentilitas aliquem radium huius veritatis. Hanc rationem Dii sequuntur, ait Seneca, in bonis viris, quas in discipulis suis Præceptores, qui plus laboris ab his exigunt, in quibus certior spes est. Dicant ergo ipsi: digni vni sumus Deo, in quibus experiretur, quantum natura humana posset pati: optimi milites ad durissima mittuntur. Et S. Gregorius, Electos Dei, inquit, cernimus & pia agere & crudelia multa tolerare. Nã, vt Christus dixit in Apocalypsi, Ego quos amo, arguo & castigo. Et Apostolus Paulus ait: Quem diligit Dominus, castigat: flagellat autem omnem Filium, quem recipit. Et Prouerbiorum 3. 12. Quem diligit Dominus, corripit, & quasi Pater in Filio complacet sibi. Hinc Angelus Raphaël dixit Tobie: Quia eras acceptus Deo, necesse fuit, vt tentatio probaret te. Et SS. Maria dixit S. Brigittæ: Ego nullam horam sine tribulatione cordis transiui in terris. Quanta autem eius tribulatio fuerit, alibi ipsamet dixit S. Brigittæ: Ego plena fui tribulatione, à Natiuitate Filij mei vsque ad mortem eius. In particulari verò explicans tribulationes suas & dolores, sic ait: Licet ex Diuinâ inspiratione scirem Filium meum passurum, tamen ex verbis Simeonis, quibus dixit, gladium pertransurum animam meam, & Filium meum posurum in signum, cui contradiceretur, grauius perforabat cor meum dolor iste, qui vsque dum assumpta sui corpore & animâ ad calum, nunquam defuit à corde meo, licet ex consolatione Spiritus Dei temperaretur. Scire etiam te volo, quod ab ipso die Purificationis, dolor meus sextuplex fuerit: Primò fuit in cognitione mea. Nam quoties aspiciebam Filium meum, quoties inuoluebam illum pannis, quoties videbam eius manus & pedes, toties animus meus quasi nouo dolore absorptus est, quia cogitabam quomodò crucifigeretur. Secundò fuit dolor in auditu meo. Nam quoties audiui opprobria mei Filij & mendacia, & insidias ei positas, toties

Rec. 40.1
Tufc. 1.
in Pl. 31.
h. 66. ad
pop.
l. de con.
folc. 35.
l. p. de ver.
Dom.
Coll. 6.
cap. 10.

9.
ep. ad A.
lyp.
Rom. 8.
19.
Val. 1. p. q.
23.
Cor. in
Comma.
f. 1. Dom.
Palm.
l. de prot.
1. 9. mot.
cap. 35.
Apoc. 3.
19.
Heb. 12.
6.
10.
Tob. 12.
13.
1. 6. Reu.
cap. 53.
1. 2. Reu.
cap. 24.
Reu. Ext.
cap. 57.
1. 6. Reu.
cap. 57.
Luc. 2. 35.

animus meus motus est dolore, ita quod vix se tenere poterat. Sed virtute Dei dolor meus modum & honestatem habuit, ne impatientia & leuitas in me notaretur. Tertio, fuit dolor meus in visu. Nam quando vidi Filium meum ligari & flagellari, & in ligno suspendi, corruis, quasi exanimis, sed reassumpto spiritu steti dolens, & sic patienter sufferens, vt nec inimici, nec alij in me aliud reperirent, nisi grauitatem. Quarto, fuit dolor meus in tactu: Ego enim cum alijs deposui Filium meum de Cruce, & inuolui eum, & posui in tumulum: & sic tunc augebatur dolor meus, vt vix manus & pedes mei haberent robur ad subsistendum. O quam libenter fuisset sepulta cum Filio meo! Quinto, patiebar ex vehementi desiderio perueniendi ad Filium meum, postquam ipse ascendit in calum: quia longa mora, quam habui in mundo post ascensionem eius, dolorem meum augmentabat. Sexto, patiebar dolorem ex tribulatione Apostolorum, & amicorum Dei: quorum dolor erat dolor meus. Timens semper & dolens: Timens, ne succumberent tentationibus & tribulationibus: Dolens, quia verba Filij mei vbique habebant contradictionem. Sed licet gratia Dei semper perseuerabat mecum, & voluntas mea erat secundum velle Dei, attamen dolor meus continuus erat: permixtus consolatione, donec assumpta fui corpore & animam in calum, ad Filium meum. Nec tantum dolor Virginis tota vita continuus erat, sed iuxta incrementum etatis & donorum Dei ei concessorum, in ea crescebat. Quam de re sic locutus est Angelus S. Brigittæ: *Congruè hac Virgo nuncupari potest florens rosa, nam sicut rosa crescere solet inter spinas ita hac Venerabilis Virgo in hoc mundo creuit inter tribulationes. Et quemadmodum quando rosa in crescendo se plus dilatat, tanto fortior, & acutior spina efficitur, ita & hac electissima rosa Maria, quando plus atate crescebat, tanto fortiorum tribulationum spinis acutius pungebatur. Cum autem ad illam etatem ipsa peruenit, quæ Filius Dei factus fuit filius suus, tunc plenissima illa rosa in sua pulchritudine magis dilatari ac crescere videbatur, ac tribulationum spinis ipsam acriter stimulante fortiores & acutiores quotidie efficiebantur. Ideo merito S. Iudephonus, eam appellauit plus quam Martyrem, vt & S. Bernardus, & Christus ipse alloquens S. Brigittam. Et alia vice de quodam Episcopo, amico suo dixit: Propterea, quia amicus meus est, & eum intemè diligo, ideo quasi amico laboriosus onus impono. Vnde serui Dei perfectiones hominum, non tanquam ab hominibus profectas, sed tanquam à Deo ipsi impostas grato animo accipiebant. Hoc documentum dedit Deus Pater S. Catharinæ Senensî: In iniurijs tibi factis, iudica, quod voluntas mea ita permittit vel ordinat ad experientiam virtutis in te pariter & in alijs amicis meis, iudicando quod ille facit ita, velut instrumentum à me positum, & ad hoc electum: & præcipue quia frequenter accidit tales bonam intentionem habere: quia nemo iudicare potest occulta cordis hominum. Sic Dauid, cum ei malediceret Semei, & quidem hanc ob causam vellet eum quidam occidere, ait Dauid: Dimitte eum, vt maledicat: Dominus oratio*

præcepit ei, vt malediceret Dauid. Et quis est, qui audeat dicere, quare sic fecerit? Hanc ob causam B. Iacobus, laudatus à Theodoro, cum ei diabolus minaretur virgas, respondit: Si tibi est permissum à Deo vniuersorum, percutere, & plagam libenter accipiam, vt qui ab illo feriar. Merito ergo S. Orelies, à S. Hieronymo laudatus, in Catalogo Scripturæ, p. 1. pag. 42. col. 4. Eccl. in Regulis de Institutis Monasticis scribit: *Quis Sanctorum non in lectu, atque tristitia per mundi huius transiit viam? Quamobrem, vt monet S. Macarius, viri Diuini preparare se debent ad certamen & prælium. Ea est enim Christianæ Religionis via, vt, vbi est Spiritus sanctus, ibi statim sequatur conflictus & persecutio. Vides Prophetas, quoniam pacto à contribulibus suis persecutionem passi sunt, in quibus tamen Spiritus operabatur. Vides, quomodo Dominus non ab alia gente, sed à suis persecutione affectus est: nempe à propria tribu Israel, à qua etiam est cruce affixus. Iidem & Apostoli. Itaque statim à Cruce transiit Spiritus Paracletus, & migravit ad Christianos. Inter quos ij maioribus exagitantur persecutionibus, qui sanctius viuunt. Semper obseruatum est, inquit S. Teresia, eos, qui Christo Domino viciniores & propiores fuerunt, plus alijs laboribus & aduersis lancinatos & diuexatos fuisse. Idque probat exemplis B. V. Mariæ & SS. Apostolorum. Et è contrario S. Gregorius scribit: Ego fidenter duo, quia minus pie viuisti, si minus perfectionem pertuleris. Imò non tantum Sancti liberi non sunt ab humanis persecutionibus, præsertim linguis censorijs & calumniatricibus, sed ij quoque quos Deus incipit euehere ad sanctitatem, & aliquo dono Sanctis concedi solito illustrat. Quam de re ita S. Teresia, in se ipsa experta, scribit in vita sua: *Prepares se ad persecutionem, tanquam ad rem certam in hoc tempore, quando Dominus vult, vt sciatur de aliquâ personâ gratia aliqua miraculosa: quia sunt mille oculi pro vnâ tali animâ, cum tamen mille animabus alterius conditionis, ne quidem vnus sit oculus. Bene se potest preparare anima, quam Deus ita aspici permittit ab oculis mundi, vt martyrio afficiatur à mundo. Nam si illa non vult mundo mori, ipse mundus eam occidet. Non video in mundo aliud bonum, quàm quod non patiatu residere defectus in personis bonis, & quod retribuat persecutionibus, & murmurationibus illas facias perfectas. Dico requiri plus cordis illi, qui perfectus non est, ad assequendam perfectionem, quam ad martyrium: quia sine speciali priuilegio perfectio non acquiritur tam cito, vt illud: Mundus autem quando videt aliquem perfectam inchoare vitam, statim vult vt sit perfectus: quod si vnum defectum in eo videat, quod fortè in eo est virtus, dat ei mille leucas. Pauperula anima, non capit ambulare, & isti volunt, vt volet: nondum passiones subingurunt, & volunt vt in magnis occasionibus ita illi sint solidi, quemadmodum erant Sancti, postquam confirmati fuerunt in gratia. Quod Sanctis contingit, idem Religiosis, etiam non sanctis. Quomodo autem Religiosorum certamen perpetuum sit, vt & multiplex palma tue præmium, fusè ostendit S. Chrysofostomus. Hinc S. Ephrem**

116. Angelico.

11. F. de Assumpt. in sign. mag. l. i. Reu. c. 52. & l. 4. c. 91. & Reu. t. x. c. 85.

12. dial. c. 100.

1. Reg. 16. 10.

Ephrem in quadam adhortatione ad pietatem ait: Bellum militum esse breue, sed Monachi pugnam donec erigret ad Dominum, semper durare. Quod verissimum est, si non de interna tantum pugna sit sermo, sed de externa quoque, quam homo homini lupus, iuxta vetus prouerbum, excitate solet.

CAPVT SECVNDVM.

Que tribulationes sint magis molestæ hominibus ingenius?

17. **T**ertia veritas est: Cùm multa sint genera tentationum & afflictionum huius vitæ, inter omnia grauiotes sunt, magisque molestæ, quæ vocantur persecutiones linguarum. Ideo S. Chrysaostomus, S. Iob plura, & grauiora passum esse martyria à maledicentiâ uxoris & amicorum, quàm sint passi Martyres. Nescio, inquit, quomodo omnibus rebus amarum solent mordere maledicta. Et causam affert: quia alia mala tolerantem, multorum præconia consolantur, in maledictionibus verò, etiam ipsa consolatio subducitur. Multi etiam ad laqueos consolarunt: fama opprobria non ferentes. Perit maxime enim cum primis est, inquit Iulianus Imperator, & ambitiosus affectus ille animi, & generosis mentibus acridis propterea inesse videtur, quod conuicio magis (vixit ut maxime sibi contraria) moueantur. Ideoq; eos, qui ea contra se faciunt, vehementius oderunt, quàm qui seruum intentant ac vitæ suæ insidias moluntur. Conuicio fortiter resistere, est facinus, meâ sententiâ nihil deterius, quàm Troiam expugnare, vel ingentem exercitum in fugam compellere. Quocirca S. Chryso- stomus ponderans illa verba Apostoli; Multum certamen afflictionum sustinistis, illud ait fuisse, quia omnes despuebant eos, contumelias afficiebant, deridebant, vituperabant, fatuos vocabant, ac insultatos, quod deserta patriâ viuendi formulâ, noua placita suscepissent. Quæ quidem non parum valent ad commouendam animam, nisi fides profundè sit radicata. Nihil enim aequè mordet animam, ac improprium, nihil aequè labefacit mentem ac dicitia & conuicia: nam multi viri per conuicia sunt sepe subuersi. Quod toleratu adhuc difficilius est, si multi sint persecutores. Maiorem enim calamitatem inquit S. Chry- stostomus, & acerbiorum dolorem vulnus à pluribus acceptum excitat. Ideo S. Chry- stostomus magis sentiebat amicorum exprobrationes & dicitia, quàm corporis sui tantum miras, & multas calamitates, & omnium rerum iacturam. Vnde, ut ait alibi, Maxime lace- rabat, etiam non vis, sanè malorum, sed quia voces au- diebat amicorum, ei crimina per calumniam expro- brabantur, quia tanquam in hominem impium, & ex- legem, tanquam in Dei hostem, & qui virtutem antea esset ementurus, calamitas illa incidisse videretur. Nec ita de corporis lne, ut is de nominis existimatione labo- rabat, non ambitione quidem vllâ, siue quod ad vulgi opinionem vitam institueret, sed eâ re potissimum, quia suis illis erumnis, pleriq; offensis animaduertebat. Hinc

& Moyses volens placare Deum, populo suo iratum, ob adoratum idololatricè vitulum, in- famiè periculum, quod incurtus erat populus eius, representauit Deo tanquam magnum mo- tum ad ei parcendum: Cur, Domine, irasceris su- per riuum tuum contra populum tuum, quem eduxisti de terra Aegypti in fortitudine magna, & manu robustâ: Ne queso, dicant Aegyptij, callidè eduxit eos, ut interficeret in montibus, & deleret de terrâ. Quiescat ira tua, & esto placabilis super nequitiam populi tui &c. Placatusq; est Dominus ne faceret malum, quod locutus fuerat ad- uersus populum suum. Ideo etiam viri sancti non- nulli, magnam sentiebant hac in re difficulta- tem. Hinc S. Propheta Ieremias linguis aduer- sariorum exagitatus, maximè Sacerdotum, & vt ponderat S. Chryso- stomus, vir tantus, tamq; eximia virtute prae- ditus, hac tentatione non mediocri- ter commotus ac perturbatus exclamabat: Vix mihi, mater mea, quare me genuisti, virum rixæ, virum dis- cordia in vniuersa terrâ: omnes maledicunt mihi. Ita & Moyses, etli à Spiritu S. vocatus sit Vir mitis- simus supra omnes homines; tamen cùm stare con- tra eum, & murmurarent, quod eis non pro- uideret carnes pro cibo, Deum orabat: Ob- scro vt interficias me, & inueniam gratiam in oculis tuis, ne tantis afficiar malis. Ingemiscens, inquit S. Chryso- stomus, & flens, vt homo, ostendebat natura- pasiones, quasi per ipsas argueretur. Sic ex perfectis quisque ingemiscit. Similiter & Habacuc dixit: Quare ostendisti mihi iniquitatem & laborem, videre prædam, & iniustitiam contra me, & factum est iudi- cium, & contradictio vehementior? Et S. Elias perse- cutione impiæ Reginae exagitatus dicebat: Tolle Domine, queso, animam meam. Optans mori potius, quàm illam pati. Et S. Paulus excitatâ con- tra se in Asiâ seditione populi per Demetrium Argentarium Dianæ, supra modum se grauatum fuisse, scribit: & supra virtutem, ita vt eum caderet etiam viuere: quia natura maluisset mori, quàm tantas afflictiones pati: quæ vsque adeo gra- ues illi erant, vt dixerit se in se mortis responsum habuisse. hoc est naturam & animum nil aliud prælagisse & expectasse, quàm mortem, ni- Deus mirè succurrisset, & cor afflictum con- fortasset. Talibus persecutionibus etiam alij Sancti impetuntur. Nam, ut ait Apostolus, Om- nes, qui pie viuere volunt in Christo Iesu, persecu- sionem patientur. Et quidem talem sæpè, quali impetebatur S. Chryso- stomus, sic eam descri- bens: Credite mihi, peiora sunt quæ nunc patimur, his, quæ Paulus perpeffus est. Eum illi lapidibus cadebant: sed nunc accidit, vt verbis, quæ lapidibus difficiliora sunt, feriamur. Noui multos, non ita vulneribus dolen- tes, sicut verborum percussione: illam quidem plagam corpus excipit, istam anima. Quocirca S. Basiliius dans monita Chiloni discipulo, eumq; ad perseverandû in obsequio Dei instruens, primo loco id commendat: Primum itaq; Frater, fac ad- uersus omnigenam tentationem animum præmunias tuus, & obfirmes patientiâ. Cuiusmodi tandem tentationum generi-

h. i. in 2. Cor. 12. h. i. ad pop. orat. 3. in Habentes eundem spirit. fid. 18. E. 19. to 3. Ducei. in Carena apud Cor. mitol. ad cap. 2. Iob. v. 11. 19. 20. 21. 22. ep ad Chil.

Ero. 32. 19. ep. 4. ad Olymp. Ter. 15. 102. Nu. 12. 3. Nu. 11. 15. h. 4. de Iob. 10. 1. Hab. 1. 3. Reg. 19. 4. Act. 19. 28. 2. Cor. 1. 8. 9. 20. 2. Tim. 3. 12. h. 31. ad POP. 21. 22. ep ad Chil.

